

عنوان مقاله:

نخستین زن مدیحه‌سرا کیست؟

محل انتشار:

پژوهشنامه زنان، دوره 3، شماره 5 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

روح‌انگیز کراچی - پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

خلاصه مقاله:

سنت دیرپای ستایش‌گری از آغاز ادب فارسی وجود داشت و مدیحه‌سرایی از جنبه رفتاری، عملی مردانه تلقی می‌شد و مردان شاعر یکه‌تاز میدان مدح بودند. در ادبیات زنان، به‌ندرت زنی شاعر در این حوزه دست به تجربه زده است. نخستین زن شاعری که شعری ستایشی در کارنامه خود دارد و برای نخستین‌بار ترکیب‌بند سروده، زن بی‌نامی است که شعرش در کتابی تاریخی ثبت شده است. او دختر حسام‌الدین سالار مدیحه‌سرایی است که در آغاز سده هفتم قمری ترکیب‌بند ستایشی در وصف عزالدین کیکاووس از سلاجقه روم سرود و به دربار پادشاه فرستاد و صله دریافت کرد. زنی که در ادبیات در بی‌نامی خود به فراموشی سپرده شد و در تاریخ سلجوقیان نام و شعرش به یادگار ماند. در این مقاله کوشش بر این است تا با روش نقد تاریخ‌نگر، فضای سیاسی اجتماعی آن دوران بررسی شود و با رویکردی ادبی، نخستین شعر ستایشی زنانه و شیوه سرایش شعر او نقد شود و ضمن معرفی نخستین زن شاعر مدیحه‌سرا، شرایط شکل‌گیری اثر، هدف شاعر و تاثیر شعر او بر مخاطب از زاویه نگاه ممدوح مورد بررسی قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

دختر سالار، شعر مدحی، دوره سلجوقیان، زن شاعر، تاریخ ادبیات فارسی، ادبیات زنان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1362047>

